

KORTE MEDEDELINGEN

SHORT COMMUNICATIONS

DE JACHT VAN EEN ZEEAREND *HALIAEËTUS ALBICILLA* OP EEN KOLGANS *ANSER ALBIFRONS*

White tailed Eagle *Haliaeetus albicilla* hunting a White fronted Goose *Anser albifrons*

G. L. OUWENEEL

Op 28 november 1971 bevonden A. Dijkzen, T. Lebret en de auteur zich nabij Lacul Zmeica in de Dobroedsja in Roemenië teneinde ter plaatse het alom aanwezige waterwild te registreren. Om ca. 8.30 uur kwam van het vasteland een onvolwassen Zeearend *Haliaeetus albicilla* de baai binnenvliegen; gezien het tamelijk vlekkerige verenkleed betrof het hier een eerstejaars exemplaar. Toen de vogel ca. 300 meter uit de oever was, ging deze op een lager niveau vliegen, draaide bij en stootte op een solitair in het water zwemmende, waarschijnlijk zieke Kolgans *Anser albifrons*. Deze dook. De roofvogel begon hierop, laag boven het water, in kringen met een middellijn van ca. 10-20 meter te cirkelen, waarbij telkens op de Kolgans werd gestoten. In totaal zagen wij de Zeearend 38 maal op de Kolgans stoten en deze duiken. Het viel op, dat steeds onmiddellijk na een aanval van de roofvogel de gans weer aan de oppervlakte verscheen en dat deze niet eerder onderdook vóór de arend boven haar inhield en wilde toegrijpen. Aangezien de grote vogel slechts betrekkelijk langzaam rond cirkelde, kon de gans tussen twee aanvallen in tamelijk lang boven water blijven. Reeds spoedig bebonnen enkele Bonte Kraaien *Corvus cornix* en een tweetal Zilvermeeuwen *Larus argentatus michahellis* de Zeearend te volgen, maar zeker niet „fanatiek”, en wij geloven dan ook niet, dat dit de reden is geweest waarom de Zeearend na 38 pogingen zijn jacht opgaf en wegvloog naar het vasteland.

Fischer (1970) stelt dat, wanneer de Zeearend de hierboven beschreven jachtwijze toepast, deze vaak slechts succesvol verloopt, indien de arenden met paren of drietallen optreden. Eén van de arenden volgt dan de ondergedoken watervogel met langzame vleugelslagen, terwijl een tweede exemplaar, cirkels beschrijvend, de waterspiegel afspiedt en terstond toestoot wanneer de prooi bovenkomt. Bij deze jachtwijze is de watervogel veel sneller uitgeput. Indien slechts één Zeearend op deze manier jaagt, zo vervolgt Fischer, kan de watervogel vaak, door steeds te blijven duiken, de Zeearend afmatten. Voorbeelden worden genoemd van waarnemingen van een eveneens onvolwassen Zeearend, die na twee reeksen aanvallen van respectievelijk 28 en 15 stoten zijn jacht op een Dodaars *Podiceps ruficollis* opgaf, en van een adult wijfje dat 65 maal op een Meerkoet *Fulica atra* stootte.

Eerder tijdens deze excursie werden drie tezamen jagende Zeearenden waargenomen. Op 24 november 1971 observeerden wij hoe plotseling van verschillende zijden drie Zeearenden — twee adulte exemplaren en een

eerstejaars vogel — boven een grote kavel wintertarwe verschenen, waarop ca. 16.000 ganzen fourageerden. De ganzen gingen in paniek op en poogden in verbrokkeld groepsverband op hogere niveaus te komen. De roofvogels volgden op een afstand gezelschappen ganzen, maar zetten niet door; na verloop van enkele minuten keerden ze terug en landden achter elkaar op de kavel, die zoëven door de ganzen was verlaten. Door de kijkers konden we zien hoe de beide naast elkaar zittende oude vogels zeer levendig de luid roepende, boven de akker rondcirkelende ganzen volgden; de op enkele meters afstand zittende juveniele vogel toonde ogenschijnlijk geen enkele belangstelling.

SUMMARY

On 28 November 1970 at Lacul Zmeica on the coast of the Black Sea in Roumania a juvenile White Tailed Eagle in first year's plumage was observed hunting a White Fronted Goose. The White Tailed Eagle tried to seize the goose 38 times, however, without success. Every time just before the eagle tried to catch her, the goose dived. After 38 attempts the White Tailed Eagle stopped and flew off.

LITERATUUR

Fischer, W. 1970 Die Seeadler. Die Neue Brehm-Bücherei. Wittenberg.

Adres: Kilstraat 22, Maasdam.

VANGST VAN EEN BOSGORS *EMBERIZA RUSTICA*

A catch of a Rustic-bunting *Emberiza rustica*

H. VAN DONGEN, H. D. VAN DER LAAN, P. H. C. LINA en
C. A. REGENSBURG DE MOOY

Op 26 september 1971 werd op een van de zogenaamde „druipnetten” van het Vogelringstation Meijndel te Wassenaar een gors gevangen, welke door ons aan de hand van de volgende kenmerken werd gedetermineerd als een volgroeid mannetjes Bosgors *Emberiza rustica*.

Kop:bruin-zwarte kruin; brede tot in de nek lopende isabelkleurige wenkbrauwstrepen; bruine wangen met zwarte vlekjes.

Schouders kastanjebruin; keel en buik wit; een duidelijke bruine borst- en nekband; witte flanken met kastanjebruine streepjes.

Opvallend waren de kastanjebruine bovenstaartdekveren welke omzoomd waren met isabelkleurige randjes.

De buitenvlaggen van de derde, vierde en vijfde handpen waren versmald; de buitenvlag van de zesde handpen vertoonde een geleidelijk toenemende, maar minder duidelijke versmalling.

De buitenste twee staartpenen hadden witte vlekken op de binnen- en buitenvlag; het wit op de buitenste staartpen liep door tot aan de basis van de veer.

Bovenstaande kenmerken werden vastgelegd op 8 mm kleurenfilm.